

החוטא תירון על חטאיו, לפי שנשמת כל אדם עוברת צמעבר הלצנה, וכיון שהלצנה חטאה מה יעשה הבן שלא יחטא, וז"ש צפה"ש (ה' י"א) ראשו כחם פ"ו, פ"ו עולה כמנין לצנ"ה והיה לה כחם צמה שקטרגה על השמש, ודין גרמא שגם האדם יחטא, ור"ת ר'אשו כ'חם פ"ו הוא כפ"ר, לפי שהלצנה חטאה, גם האדם שנשמתו עוברת צמעבר הלצנה חוטא, ולכן הקצ"ה מכפר לנו עונותינו עכ"ל.

ושפיר עשה הקצ"ה עמנו חסד שקצב יום הדין בתחילת החודש בזמן פגימת הלצנה, דמה שהלצנה נתמעטה בשביל שקטרגה על השמש היחה מחסד שלה, לעשות עזירה לשמה בשבילנו, ואם הלצנה חטאה מה נאמר אכן אחר שנשמתנו עברה צמעבר הלצנה מה יעשה הבן שלא יחטא, ושפיר צכוונה נקצב יום הדין לריש ירחא שיהיה לנו לרחמים ולרצון.

יש נוהגין לומר לדוד ד' אורי בפתיחת ארון קודש

האמרי אמת נתן רמו צמיצת שופר צתהלים (כ"ז ז') שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויצוא מלך הכבוד, הנה ר"ת ש'ערים ר'אשיכם ו'הנשאו פ'תחי נוטריקון שופ"ר.

ויתבאר צע"ה, דצמסכת שצת (דף ל.) איתא אמר רב יהודה א"ר מ"ד (תהלים פ"ו י"ז) עשה עמי אות לטובה ויראו שונאי ויבשו, אמר דוד לפני הקצ"ה רבוש"ע מחול לי על אותו עון [של צת שצב] א"ל מחול לך, א"ל עשה עמי אות צחיי, א"ל צחייך איני מודיע צחיי שלמה בנג אני מודיע, כשצנה שלמה את צית המקדש ציקש להכניס ארון לצית קדשי הקדשים, דצקו שערים זה צזה וכו' פתח ואמר (תהלים כ"ד ז') שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויצא מלך הכבוד, כיון שאמר (תהלים קל"ב י') ד' אלהים אל תשצ פני משיתך זכרה לחסדי דוד עבדך מיד נענה, צאותה שעה נהפכו פני כל שונאי דוד כשולי קדירה, וידעו כל העם וכל ישראל שמחל לו הקדוש צרוך הוא על אותו עון ע"כ, הנה חז"ל גילו לנו שצעת הכנסת הארון למקדש, נתגלה שמחל הקצ"ה לדוד המלך על עון צת שצב.

ובמסכת ע"ז (דף ה.) אמרו חז"ל לא היה דוד ראוי לאותה מעשה של צ"ש אלא להורות תשובה, וצמדש תהלים (מזמור פ"א) עה"פ תקעו צחודש שופר, אמר ר' צרכיה צסם רצי אצא, שפרו מעשיכם וחדשו מעשיכם, ולזה נכון הרמו צמיצת שופר שמעורר לתשובה שאו ש'ערים ר'אשיכם ו'הנשאו פ'תחי, דממה שהשערים צמקדש נפתחו להכניס הארון צזכות דוד המלך, נתגלה שלא חטא דוד אלא להורות תשובה, ושפיר מעורר השופר שפרו מעשיכם צתשובה.

המליך אות ל' לראש השנה בחודש תשרי

בבני יששכר לחודש תשרי כתצ המליך אות ל' לחודש תשרי.

ויתבאר צע"ה דצשו"ע או"ח (סימן תקפ"א ס"א) אמרו וידקדקו לחזור אחר שליח צבור היותר הגון וכו' ושיהא צן שלשים שנים, וצשער הזיון על המשנה צרורה הציא מדרכי משה, שיהא למעלה מצן ל' שאז לצו נצצר ונדכה, והקשה דהלא אדרצה צן ל' לכח וכשאדם חזק צכח אין לצו נצצר, והציא מספר אורחות חיים שהמורה מן המוצחר מצן ל' שנה, שאז הוא צחצי ימי הזקנה ולצו נכנע ונצצר יותר עכ"ל.

ולדזה המליך אות ל' לחודש תשרי, לרמו שידקדקו אחר שליח ציבור לימים נוראים שהוא צן שלשים שנה שהוא חצי ימי הזקנה ולצו נכנע יותר.

בר"ה אין לכוון צירוף החודש בתפלת מוסף

בספר דברי תורה מצעל מנחת אלעזר (ח"ה אות י") כ' וז"ל, חלמא טבא חואי אור ליום ועש"ק פ' לך תרפ"ת, וראיתי צדיק וקדוש אחד שהייתי אללו צחיים חיותו משוצחי צצת צעה"י, והיו פנים מאירות צצהירות גדולה ודצרתו אמו להצח"ל כמה דצרים והמעט אזכיר ונרשם צזה אפס קצהו, ששאלתיו מה זה שנרשם צצידור צמוסף ר"ח צירוף תשרי והי"ה, ומתי יכוונו זה צר"ה, אם צצרכת סיום מלכיות או צצרכת סיום זכרונות צודאי אין שום שייכות לזה.

והשיב וצרמו ידו הסציר קצת ודצריו כאש וטמן צרמ"ז צקצרה, הלא זה היום תחלת מעשיך צהשתלשלות הצריאה לאדם, תכלית כונת הצריאה ועד שנשתלשלו צהתגלות צירופי אותיות וי"צ צירופי הוי"ה כציכול, הוא גם כן ענין גדול ונורא צכוללות ראשית התחלת הצריאה, ואינו ענין לכוון אז צר"ה לפרט צירוף אחד המיוחד רק לאדם הזה כמו צחשון או כסלו וכדומה עד כאן שהצנתי קצת עמה מדצרי קדשו עכ"ל. ועיין ד"ת ח"ז אות ס"א.

בכוונה הוקבע ר"ה בזמן חסרון הלבנה

ביערות דצש (ח"צ דרוש י') חקר למה נקצב יום הדין צר"ח תשרי בזמן חסרון הלצנה, יותר היה להם לקצוב יום הדין לט"ו תשרי בזמן מילוי הלצנה שהוא סימן טוב.

ויתבאר דצספה"ק זרע קודש על הגש"פ (מנחת ספה"ע) כ' שמה שהלצנה קטרגה ואמרה א"ל לשני מלכים שיצתמשו צכתר אחד עשתה צזה עזירה לשמה, כדי שיהיה לאדם

בחודש אלול עם ר"ה כ"ו ימים, וכך הוא המשבץ, צלול יש כ"ט יום, תוליד ד' שצמות וערב ר"ה נשאר כ"ד ימים, ותוסף עליהם צ' ימים דר"ה הרי לך כ"ו ימים, וכל זה מרומנו בקרא (תהלים ז"ח ו') צחצחות וקול שופר הריעו לפני המלך הוי"ה, הריעו הוי"ה פעמים ודפח"ח.

ובספר ראשית חכמה (שער האהבה פ"י) כתב מי שירצה לשמח את נפשו יתבודד מקצת היום לחשוב בגדולת אוחיות הוי"ה, כמו שצארכו בשער הקדושה (פרק ה'), וראיה לזה מה שאמר דוד המלך ע"ה צהלים (פט"ז ח') שיתיי הוי"ה לנגדי תמיד, לכן שמח לצי ויגל כבודי, וכבודי הוא הנשמה עכ"ד, הרי לך ששם הוי"ה משפיע שמחה.

וד"ש צחצחות וקול שופר הריעו לפני המלך הוי"ה, שיתקעו הוי"ה פעמים בשופר באופן של שמחה שזה זוכין בשם הוי"ה.

אוכלין דגים בר"ה לבוא לאחדות

במטה אפרים (סימן תקפ"ג ס"ג) כי יש שמקפידין שלא לאכול דגים בר"ה שכן ד"ג הוא מלשון דאגה, אבל צמדינתנו מחזירים אחר דגים ויש רמז לפרות ולרבות כדגים, ובקצה המטה כתב שיש שהקפידו שלא לאכול דגים ממולאים - געפילטע פיש, דמילוי"י עולה פ"ו כמנין אלה"ם שרומז לדין.

ובראה לצאר אכילת דגים בר"ה, דבשפת אמת (נצבים) להרה"ק מצרעזאן כתב, שעבודת ר"ה להיות באחדות הגמור בר"ה, והנה קנה אחד דק בקל יכולים לשצר, אבל הרבה קנים דקים ציחד אי אפשר לשצר והוא כעין חבל, וז"ש תקעו בחודש שופר צכסא ליום חגיגו, צכסא ליום חגיגו ראשי תיבות חצ"ל, כי כל אחד ואחד הוא רק כמו חוט אחד, אבל הרבה חוטין הוא חבל ואי אפשר לשצרם עכ"ד.

וכן אמר צלק (כ"ג י"ג) אפס קצהו תראה וכולו לא תראה, וציאר הייט"ל, אם תסתכל על קצת מישראל תראה בהם חסרונות, אבל וכולו כל ישראל צכללות לא תראה שום חסרונות, דמה שחסר צאחד יש צשני כיון שהם צאחדות.

ודהשר שלום מצעלו זי"ע (ויגש) כי שאין צכל הנצראים צעולם התחצרות והתקשרות כמו צדגים, והוא מחמת שהם צמים לכך יש להם אחדות, ולכך נקראים כל המולות צשם יחיד, שו"ר טל"ה גד"י וכן כולם, אבל דגים נקרא צשם רבים הגם שהמולות הם ציחידות ומול דגים הם שנים, מ"מ צריך טעם למה הם כך לרמז על האחדות, שיש להם אחדות אע"פ

ובזה יתצאר המנהג שמוצא צליקוטי מהרי"ח שיש פותחין ארון הקודש ואומרים לדוד ד' אורי וישעי, דחז"ל דרשו צמדרש תהלים אורי צר"ה וישעי ציוכ"פ, שמתפללין על סליחה ומחילה, ותשובה ליחיד למדין מדוד המלך שצעת פתיחת הארון גילה הקצ"ה שמחל לו על אותו עון, ושפיר אומרים מזמור זה שמורה על תשובה צפתיחת ארון הקודש.

תשובה מהני מטעם תחה"מ וזה למדין מן החטה

בפרק שירה החטה אומרת ממעמקים קראתיך ד', ויש לצאר צע"ה דצמזמור זה מתפללין על מחילת עונות כמו"ש אם עונות תשמר י"ה אדני"י מי יעמוד, אמנם צספר חנות אור (נצבים) הקשה איך מהני תשובה, הלא האדם היה נראה קודם שעשה עצירה, ונדחה צעצירה, ונראה ונדחה אינו חוזר ונראה, ותירץ צחזו"י צשם הפרמ"ג, כיון שאדם עתיד לקום צתחיית המתים, לא הוה נדחה רק לזמן שאינו נקרא נדחה.

ובמסכת כתובות (דף קי"א:): למדו תחה"מ מחטה, דא"ר חייא צר יוסף עתידים לדיקים שיעמדו צמלצושיהן ק"ו מחטה, מה חטה שנקצרה ערומה יולאה צכמה לצושין, לדיקים שנקצרו צלצושיהן על אחת כמה וכמה, נמצא שמחטה למדין שתשובה מהני, דהטעם שצעל חוטא לא נקרא נדחה לפי שעתיד לעמוד לתחה"מ, וזה למדין ק"ו מחטה.

ולכן החטה אומרת ממעמקים קראתיך ד' לסלות לי, אם עונות תשמור י"ה אדני"י מי יעמוד, ושמא תאמר איך מהני תשובה, הלא נראה ונדחה אינו חוזר ונראה, וצ"ל כיון שאדם עתיד לקום צתחיית המתים, לא הוה נדחה רק לזמן שאינו נקרא נדחה, ותחיית המתים למדין מחטה, לכן דוקא החטה מתפלל עצורנו על מחילת עונות.

תשובה צריך להיות בשמחה ולכן אין תוקעין בער"ה

יש ליתן טעם שצער"ה אין תוקעין בשופר, דצספר חתר ראש להגאון ר"ח מוואלזין הביא, שהגר"א היה שמח מאד צעת תקיעת שופר, כי אמר שצריך להיות צרוצ שמחה וחדוה, כדוגמת המדינה שממליכים מלך ומעטרים אותו, כן אנחנו צתקיעת השופר ממליכים את הקצ"ה צכל העולמות שאנחנו עמו עכ"ד.

ושופר מציא יראה כמו"ש (צהפטורת וישצ) כי יתקע שופר צעיר ועם לא יחרדו, לכן אין תוקעין צער"ה ויכנס צשמחה לר"ה וימליך את הקצ"ה צשמחה.

ויתבאר צזה מש"כ צויגד יעקב (אלול) שתוקעין שופר

שהם רבים, ורצונו של הצורא צ"ה להראות לנצראיו גדול הכח של האחדות והשלום, שלכך הדגים פרים ורבים מחמת האחדות שיש בהם עכ"ד.

ולזה אוכלים דגים צר"ה לעורר על אחדות כמו דגים שהם צאחדות, לקיים מה שנאמר תקעו צחודש שופר צכסא ליום חגיגו, צ'כסא ליום ח'גיגו ראשי תיבות חצ"ל מכמה חוטים.

תשובה מהני דהקב"ה ברא אדה"ר בידו ולא בדיבור

בכתנות אור (נצבים) הקשה האיך מהני תשובה הא אדם קודש שחטא הוי נראה, וצחוטאו נדחה ושוב אינו חוזר ונראה, וכי קושיא זו חפשתי בכל המפורשים ולא מצאתי צסום מפורש תירוך על קושיא זו.

ותירץ דישאל נקראים קדושים דכתיב (ירמיה צ' ג') קודש ישראל לד', וצמסכת צחחים (דף ל"ד): סבר ר' יהודה כל שצידו לא הוה דיחוי, ואם כהן כשר קיבל הדם ונתנו לכהן פסול יחזיר לכשר ולא מקרי דיחוי, דכל שצידו לתקן לא מקרי דיחוי ע"כ.

וי"ל עוד צזה דרש"י כתב (צראשית א' כ"ז) ויצרא אלהים את האדם צללמו - צדפוס העשוי לו, שהכל נצרא צמאמר והוא נצרא צידים שנאמר (תהלים קל"ט) ותשת עלי כפכה, וצספר דמות צצניתו מהגה"ס מצעהלים (דף שס"ט) כתב הטעם שנצרא ציד, שגלוי לפניו שעמיד לחטוא על כן להשריש צו תשובה צראו צידים שמרמו על תשובה, כמו"ס צמסכת פסחים (דף קי"ט). א"ר שמעון צן לקיש משום רבי יהודה נשיאה, מ"ד (יחזקאל א' ח') וידי אדם מתחת כנפיהם, ידו כתיב זה ידו של הקצ"ה שפרוסה תחת כנפי החיות כדי לקבל צעלי תשובה מיד מדת הדין.

וד"ש כל שציד"ו לא הוה דיחוי, לפי שהכל נצרא צמאמר והאדם צידים, שמרמו על ידו של הקצ"ה שפרוסה תחת כנפי החיות כדי לקבל צעלי תשובה מיד מה"ד לא מקרי נדחה.

נסיעה לצדיקים לר"ה ויוכ"פ הוא מליץ ליום הדין

יש ליתן טעם שנוסעים לצדיקים ציותר צימים נוראים צחודש תשרי, דצשמן ראש (חיי"א תולדות) הציא מהגאון ר' שלמה קלוגער, לצאר הקרא תהלים (ל"ד כ"צ) תמותת רשע רע ושונאי צדיק יאשמו, דאם נפל אדם צרשת יצה"ר אין אנו יודעין אס מחמת חולשתו לא כבש היצה"ר, או מחמת שאינו חושש לכבוד המקום צ"ה, ונצחן הדבר אס מכבד ומייקר הצדיק, מראה צזה שצאמת יקר צעיניו תורה ומצות שהצדיק

עושה, רק הוא לא יכול לעמוד כנגד יצה"ר, א"כ אינו ראוי לעונש גדול, אצל אס אינו חושש לכבוד הצדיק העוסק צתורה ועבודה, מראה צזה שמה שלא כבש הוא אס היצה"ר היה פשוט מחמת שאינו חושש לכבודו של הקצ"ה.

וד"ש תמותת רשע רע העצירה תמותת אס הרשע, וא"ת למה הוא חייב אס אין צכוחו לנצח יצה"ר, לזה אמר ושונאי צדיק, על ידי שהם שונאים הצדיקים לכן יאשמו, כי צזה מראים שחוטאים שאינם חוששים לכבוד המקום עכ"ד.

ויש לצאר צזה אומרם צמסכת שבת (דף קי"ט): כל המצוה תלמידי חכמים אין לו רפואה למכתו, דכיון שמצוה ת"ח זה מראה שאין חשוב אללו תורה ומצות שהצדיק מקיים, לכן ענוש יענוש על חטאיו, דאין לו אמתלא על חטאיו של"ה צכוחו לעמוד כנגד יצה"ר, דצוה שמצוה ת"ח זה מראה שמורה ומצות שהת"ח מקיים אין חשובים אללו, ולכן אין רפואה למכתו שצאים על עונותיו.

ולכך נוסעים לצדיקים צימים נוראים, להראות שמורה ומצות שהצדיק מקיים הם חשובים אללם, וצוה יהיה למליץ יושר ציום הדין, שמה שחטא הוא מפאת של"ה לו כח לעמוד נגד יצה"ר, וצאמת תורה ומצות חשוב אללו מאד.

בני נקראים בנים למקום מכח תורה שבע"פ

במסכת ר"ה (דף ל"ג): איתא, ת"ר מנין שצשופר נאמר צר"ה (אמור כ"ג כ"ד) צחוד"ש השציע"י, ונאמר ציוצל (צהר כ"ה ט') והעצרת שופר תרועה צחוד"ש השציע"י, ילפינן צגז"ש ליתן אס האמור של זה צזה, נמצא שעיקר תקיעות ר"ה שיהיה צשופר הוא תורה שצע"פ, דצתורה לא כתיב שופר אלל ר"ה וטעמא צעי.

ויתבאר דצצני יששכר לשבת (מאמר ט' אות ו') הקשה איך מהני תשובה הלל מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחיל, ותירץ דישאל נקראו צנים למקום כמו"ס (ראה י"ד א') צנים אתם לד' אלקיכם, ואצ שמחל על כבודו כבודו מחיל.

ובספר צאר משה להאזרוצער (הקדמה לספר יהושע) כתב שצני ישראל קרוים צנים למקום כשעוסקים צתורה שצע"פ, דצתהלים (צ' ז') כתיב אספרה אל חוק ד' אמר אלי צני אתה אני היום ילדתיך, ואמרו צוזה"ק (ס"ג דף קי"ג). חק היינו תורה שצע"פ, כשאני מקיים תורה שצע"פ, ד' אמר אלי צני אתה אני היום ילדתיך, דע"י עסק תורה שצע"פ נקראים צנים למקום.

ולכן זכוונה לא כתבה התורה מפורש שזר"ה תוקעין בשופר, לשופר מעורר תשובה כמו"ש ברצה (אמור) עה"פ יום תרועה יהיה לכם, שפרו מעשיכם בתשובה והקצ"ה מוחל עונות, דאז שמחל על כבודו כבודו מחיל, וככה תורה שבע"פ קרוין זנים ומהני תשובה.

תקיעת שופר זכר לתח"מ להנצל ממדין מיתת בראש השנה ויום הכיפורים

ר' סעדיה גאון נתן עשרה טעמים לתקיעת שופר וא' מהם זכר לתחיית המתים, ובע"ה יתבאר שייכת של תקיעת שופר לתחיית המתים, דבמסכת ברכות (דף נ"ח:) איתא, אמר רבי יהושע בן לוי הרואה את תצירו לאחר שלשים יום אומר ברוך שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה, לאחר שנים עשר חדש אומר ברוך מחיה המתים, וכ' המהרש"א לאחר שנים עשר חדש, לפי שכל שנה האדם נידון בראש השנה ויום הכפורים אם למות אם להיות חי, ואם רואהו אחר ר"ה ויו"כ זה, ואחר כך אין רואה אותו עד אחר ר"ה ויו"כ הבא, הרי עבר עליו דין אם למות אם לא, וע"כ אומר ברוך מחיה מתים שניצל מדין מיתה בר"ה ויו"כ עכ"ד.

ולכן תוקעין בשופר בר"ה לעורר לתשובה, ואז נאל זכאי בדין שהוא מעין תחיית מתים שניצל מדין מיתה בר"ה ויו"כ.

בר"ה עושין חלות עגולות שאין להם תחילה וסוף רומז לאחדות הבורא

בספר ויקהל דוד על ר"ה כתב טעם שזר"ה אופין חלות עגולות, דבזריאת העולם לא נמצא שום דבר מרובע רק עגולות, העולם הוא עגול, שמים וארץ שמש ירח כוכבים כולם עגולים, והיות בר"ה נברא העולם, לכן אופין חלות עגולות רמו להזריאות שברא ד' עגולות, וזשור"ת מהר"י אסאד [ליקוטי תשובות לפסח] כ' שלכן מנחת של פסח הם עגולים, כי המזרים עבדו לאלהות אחרות והיו לחמים מרובעות כנגד אלהות שונות, אבל זני" עובדים לאלקי אחד, לכן מנחת הם עגולות ואין לו תחילה ואין לו סוף, רמו לאחדות הבורא ע"כ.

ובאך פרי תבואה לר"ה [תרי"ד דרוש ז'] ביאר הנוסח במוסף ר"ה בשופרות כי אתה שומע קול שופר ומאזין תרועה ואין דומה לך, כי בשופר יש תקיעה ותרועה, תקיעה הוא רומז לקול תורה ותפלה כמו"ש במתן תורה (יתרו י"ט י"ט) ויהי קול השופר הולך וחזק מאד, ותרועה הוא גנוחי גנח ילולי ילל רומז לקול צער הגוף, ולו"א כי אתה שומע קול שופר היינו קול תורה ותפלה, ומאזין תרועה שזכרתם לו כר ומקשיב לזרתן של ישראל עכ"ד.

ובספר לז אריה על מסכת חולין (דף ס"ה.) ביאר הקרא סוף וילך ואנכי הסתר אסתיר פני זיוס הוא על כל הרעה אשר עשה כי פנה אל אלהים אחרים, שאם עובדים ע"ז אז אין הקצ"ה מנער זכרתן של ישראל, וז"ש ואנכי הסתר אסתיר פני זיוס הוא על כל הרעה אשר עשה, שלא לנטער זכרתן לפי שפנו אל אלהים אחרים.

ולכן בר"ה שרוזין לעורר שד' ירגיש זכרותינו ויגאלנו, עושין חלות עגולות להורות על זריאת העולם שהקצ"ה זכרם עגולות ואל אחד זכרם, וכיון שמודים שהקצ"ה לצדו זכר עולם הקצ"ה מנטער זכרתן של ישראל ויושיע אותם.

אבינו מלכנו ר' עקיבא יסדה

במטה משה (סימן תת"א) הביא מספר ראזני"ה סי' תקל"ז וז"ל, שמעתי ממורינו שמואל החסיד ז"ל אשר תיבות אצינו מלכנו עולה כמנין עקיבא יסדה עכ"ל המנו"מ, ודבריו מיוסדין על הגמרא במסכת תענית (דף כ"ה:) כשהיה עזירת גשמים ירד רבי עקיבא ואמר רק ז' תרזות אצינו מלכנו אין לנו מלך אלא אתה, אצינו מלכנו למענך רחם עלינו וירדו גשמים, וכתב המחזור ויטרי כשראו שנענה בתפילה זו הוסיפו עליהם מדי יום יום וקבעו לימי תשובה, אבל ביסודו נתקן תפלת אצינו מלכנו ע"י ר' עקיבא, וכתב המטה משה שיש רס"ז תיבות בנוסח אצינו מלכנו, וזומניו הוסיפו ויש יותר מרס"ז תיבות.

ריתכן לזכר שלכתחלה תקנו רס"ז תיבות זאצינו מלכנו, דבסידור אזכר התפלות הביא מספר ענף יוסף על עין יעקב, שתיבות קל מלך נאמן רומזות לג' עיקרי האמונה, אל רומז למציאות השם יתברך שהוא תקיף ובעל היכולת ובעל הכוחות כולם, מל"ך רומז להשגחת השם על כל הצדאים כהשגחת המלך על עבדיו, נאמן רומז לנאמנות השם יתעלה לשלם לכל איש כפועלו, והס ג' עיקרי אמונה.

והנה אל מ"לך נאמן עולה רס"ז, ולכן תקנו תפלת אצינו מלכנו שאנו שואלים מאצינו מלכנו כמה בקשות שונות במספר רס"ז תיבות כמנין אל מל"ך נאמן שהס ג' עיקרי אמונה, שהוא תקיף ובעל היכולת ובעל הכוחות כולם, והכל זידו.

בברכת כתיבה וחתימה טובה ושנת גאולה וישועה דורשי רשומות אמרו תשפ"ה עולה בגימטריא והי"ה טר"ם יקראו ואנ"י אענ"ה